

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Pavla Molka v právní věci navrhovatelky: **Mgr. Bc. P. K.**, zastoupená Mgr. Ladislavem Veselým, advokátem se sídlem Horní 729/32, Brno, proti odpůrci: **Město Újezd u Brna**, se sídlem Komenského 107, Újezd u Brna, zastoupený Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 138/4, Brno, o zrušení opatření obecné povahy, o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2016, č. j. 66 A 3/2015 – 156,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelce na nákladech řízení částku **4.114 Kč** k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Ladislava Veselého do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

[1] Včas podanou kasační stížností napadl odpůrce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž bylo ke dni vyhlášení rozsudku zrušeno opatření obecné povahy – Územní plán města Újezd u Brna, schválený dne 18. 6. 2012 usnesením č. 18 Zastupitelstva města Újezd u Brna v části týkající se pozemku navrhovatelky, parcely č. X, ve vztahu k protipovodňové hrázi.

[2] Při svém rozhodnutí krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 3 As 195/2015 – 55, kterým byl zrušen předchozí rozsudek krajského soudu v této právní věci ze dne 27. 7. 2015, č. j. 66 A 3/2015 – 108. Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl, že provedl nedostatečně test proporcionality a v jeho rámci se nezabýval především tím, zda byl ze strany odpůrce učiněn zásah do vlastnických

práv navrhovatelky v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli. Úkolem krajského soudu tedy bylo na podkladě tvrzení obou stran zodpovědět uvedené otázky a na základě provedeného testu proporcionality poté posoudit zákonnost napadeného opatření obecné povahy.

[3] Pro splnění uložené procesní povinnosti krajský soud považoval za nutné zabývat se tím, jak odpůrce pojednal námitky navrhovatelky v rozhodnutí o námitkách a jak svoje úvahy zdůvodnil. Soud konstatoval, že odpůrce argumentoval v podstatě pouze dalším záborem zemědělské půdy, přičemž z odůvodnění rozhodnutí není vůbec patrno, o jaké množství půdy by se v případě posunu protipovodňové hráze jednalo, zda je požadavek navrhovatelky opírající se o stanovisko Povodí Moravy technicky proveditelný, či zda by proveditelnost byla technicky či finančně výrazně náročnější než při umístění protipovodňové hráze podle dosavadní úpravy územního plánu. Pokud není rozhodnutí o námitkách takto odůvodněno, nelze zatím otázku, zda napadená část územního plánu obstojí z hlediska své proporcionality, posoudit. Soud proto opatření obecné povahy v rozsahu dotčených pozemků navrhovatelky zrušil. Z postupu krajského soudu plyne závěr, že pokud by chtěl odpůrce zanést do územního plánu protipovodňová opatření v téže podobě, jako doposud, musel by se nejprve s uvedenými skutečnostmi řádně vypořádat sám.

[4] Kasační stížnost podal odpůrce (dále jen stěžovatel) z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 3 As 195/2015 – 55. Tímto rozsudkem byl krajský soud zavázán k tomu, aby provedl test proporcionality z toho hlediska, zda zásah do vlastnických práv navrhovatelky byl proveden jen v nezbytné míře a nejšetrnějším způsobem, jenž ještě vede k zamýšlenému cíli. Nejvyšší správní soud zde nikterak nepředjímá kladnou či zápornou odpověď na námitky navrhovatelky, stejně tak nikde neuvádí, že by rozhodnutí o námitkách bylo v části věnované námitkám navrhovatelky nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel má za to, že toto rozhodnutí přezkoumatelné je a že se krajský soud mohl a měl proporcionalitou rozhodnutí zabývat sám.

[5] Krajský soud tedy dle jeho názoru pochybil, pokud tak neučinil, přičemž k zodpovězení sporných otázek měl provést důkaz výslechem zástupce Povodí Moravy, který by se vyjádřil k tomu, zda by posunutím protipovodňové hráze došlo ke změně protipovodňové koncepce obsažené ve studii proveditelnosti „ Litava – přírodě blízká protipovodňová opatření a obnova přirozené morfologie a retenční kapacity toku a nivy v úseku ř. km 5000 (Měnín) až ř. km 16000 (Újezd u Brna)“, dále měl provést důkaz rozhodnutím KÚ JMK č. j. JMK 39810/2008 ze dne 16. 9. 2008, které stanovuje pro vodní toky Litavy v ř. km 0,000 – 51,010 záplavové území včetně aktivní zóny, dále důkaz výslechem zhotovitele územního plánu, a to za účelem zjištění, zda námitka navrhovatelky nesměřuje proti celé koncepci protipovodňového systému na daném území a nepoškozuje práva jiných osob, dále za účelem zjištění, jaké množství jiné plochy ze zemědělského půdního fondu a na jakých místech by muselo být vyjmuto, aby pozemky navrhovatelky zůstaly územním plánem nedotčeny, a také za účelem zjištění finančních dopadů spojených se změnou územního plánu.

[6] S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Navrhovatelka ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že považuje napadený rozsudek za správný, navrhované důkazy pak za nadbytečné.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Spornou je v dané věci otázka, zda ze strany krajského soudu nedošlo k porušení závazného právního názoru obsaženého ve výše citovaném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, pokud se soud nezabýval proporcionalitou přijatého opatření obecné povahy sám, ale přenesl tuto povinnost na odpůrce v rámci eventuálních budoucích úprav územního plánu. K tomu uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[9] Stěžovateli lze zajisté přisvědčit v tom, že provedení testu proporcionality v souvislosti s umístěním protipovodňové hráze na pozemcích navrhovatelky uložil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 16. 2. 2016, č. j. 3 As 195/2015 – 55, primárně krajskému soudu. K otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách se však Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku explicitně nevyjádřil. Bylo tomu tak především proto, že předmětem soudního přezkumu bylo samotné opatření obecné povahy; rozhodnutí o námitkách, jež je součástí odůvodnění tohoto opatření, soud v tomto typu řízení samostatně nepřezkoumává, i v rámci řízení o kasační stížnosti se pak Nejvyšší správní soud může k vadám takového rozhodnutí vyjádřit jen zprostředkovaně v rámci námitek stěžovatele proti napadenému rozsudku. Krajský soud tedy v tomto ohledu žádným právním názorem Nejvyššího správního soudu (ať už o tom, že rozhodnutí o námitkách je přezkoumatelné, anebo naopak, že přezkoumatelné není) vázán nebyl a mohl si učinit úsudek o této otázce samostatně.

[10] Z hlediska výše uvedeného tak měl krajský soud po rozsudku Nejvyššího správního soudu určitý prostor k uvážení, jak v řízení dál postupovat a jakým způsobem závazný právní názor v něm obsažený realizovat. V jakém rozsahu bude v dalším průběhu řízení nutné se testem proporcionality zabývat, bylo stanoveno právě až uvedeným rozsudkem. Jestliže tedy za této situace dospěl krajský soud k závěru, že rozsah dokazování, které by v jeho důsledku musel ke sporné otázce provést, i rozsah posouzení, které by pak v souvislosti s tím musel učinit, přesahují obvyklý rámec jeho přezkumné činnosti, byla jeho úvaha o tom, že by se měl otázkou proporcionality zabývat řádně nejprve stěžovatel, racionální. Za příliš přísné tak Nejvyšší správní soud považuje pouze hodnocení zjištěných vad při vypořádání námitek navrhovatelky, neboť o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se zde v pravém slova smyslu nejedná.

[11] Stěžovatel tedy v kasační stížnosti právem tvrdí, že rozhodnutí o námitkách, jež je součástí odůvodnění napadeného opatření obecné povahy, je přezkoumatelné, současně ovšem nepopírá, že úvahy, které v něm v rámci testu proporcionality učinil, nesplňují požadavky, jež vyplývají ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Legitimitu postupu krajského soudu pak stěžovatel nepřímo podepírá i tím, že sám v kasační stížnosti navrhuje k prokázání skutečností, které byly pro potřebu zodpovězení sporné otázky definovány krajským soudem, řadu důkazů, takže lze dovodit, že teprve po

jejich provedení a zhodnocení bude k testu proporcionality vytvořen řádný podklad a že až na jejich základě bude možno při úvahách o umístění protipovodňové hráze poměřit řádně veřejný zájem a způsob jeho realizace na straně jedné a potřebu zásahu do vlastnického práva navrhovatelky k jejím pozemkům na straně druhé.

[12] Byť ani za této situace nebránilo krajskému soudu nic v tom, aby test proporcionality v předepsaném rozsahu provedl sám, neboť rozsah doplnění dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. je při respektování principu rychlosti a hospodárnosti řízení na jeho úvaze, nebylo zároveň porušením závazného právního názoru obsaženého v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, pokud k tomuto nepřikročil, napadené opatření obecné povahy – Územní plán města Újezd u Brna ve vymezeném rozsahu bez dalšího zrušil a pro případ budoucích úprav spojených s dotčením pozemků navrhovatelky přenesl povinnost doplnit podklady a vypořádat se s otázkou kolize práv primárně na stěžovatele. I přes dílčí výhradu k jeho závěrům uvedenou výše tedy lze hodnotit postup krajského soudu celkově jako zákonný.

[13] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně netrpí tvrzenou vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kasační stížnost proto jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1, *in fine*, zamítl.

[14] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, navrhovatelka byla procesně úspěšná, Nejvyšší správní soud proto uložil stěžovateli uhradit jí vzniklé náklady řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Tyto náklady sestávají z nákladů jejího zastoupení, kdy advokát navrhovatelky Mgr. Ladislav Veselý učinil v řízení o kasační stížnosti jeden hlavní úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., za což mu náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhl. ve výši 3 100 Kč a k tomu náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhl. ve výši 300 Kč. Jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, proto byla s ohledem na ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s. souhrnná částka 3 400 Kč navýšena o 21 %, takže celkově bylo stěžovateli uloženo uhradit žalobkyni na nákladech řízení částku 4 114 Kč, a to do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. ledna 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu